

Из „Повести за Карлсон“ от Астрид Линдгрен

КАРЛСОН ИГРАЕ НА ПАЛАТКА

Да, това беше твърде тежка минута за Дребосъчето. Разбира се, майка му съвсем не хареса това, дето нейните кюфтета украсяват кула от кубчета, и тя не се съмняваше, че това беше работа на Дребосъчето.

– Карлсон, който живее на покрива... – започна Дребосъчето, но баща му строго го прекъсна:

– Стига, Дребосъче! Не искаме повече да слушаме твоите измислици за Карлсон!

Босе и Бетан се разсмяха.

– Пък и хитрец е тоя Карлсон! – каза Бетан. – Той изчезва тъкмо тогава, когато ние пристигаме.

Огорченото Дребосъче изяде изстиналото кюфтенце и събра кубчетата си. Не си струваше сега да се говори за Карлсон. Но колко лошо постъпи с него Карлсон, колко лошо!

– А сега да отидем да пием кафе и да забравим за Карлсон – каза бащата и потупа за утеха Дребосъчето по бузата.

Кафе пиеха всякога при камината в гостната. Там седнаха и сега, макар че въвн беше топло, ясно пролетно време и липите на улицата се бяха покрили с дребни лепкави зелени листенца. Дребосъчето не обичаше да пие кафе, но обичаше много да седи така с майка си, татко си, с Босе и Бетан пред огъня, който гореше в камината...

– Мамо, обърни се за минутка – помоли Дребосъчето, когато майка му постави върху малката масичка пред камината подноса с кафеничето.

– Защо да се обърна?

– Ти казваш, че не можеш да гледаш, когато хрускам захар, а пък аз ей сегичка ще си взема една бучка – каза Дребосъчето.

Дребосъчето трябваше да се утеша с нещо. Той беше много огорчен, че Карлсон избяга. Наистина не беше добре да постъпва така – да вземеш изведнъж да изчезнеш, без да оставиш нищо друго освен кула от кубчета, и то с кюфте отгоре.

Дребосъчето седеше на любимото си място пред камината, колкото може по-близо до огъня.

Ето тия минути, когато цялото семейство пиеше кафе следобед, бяха наистина най-приятните през деня. Тогава можеш да поговориш спокойно с татко си и майка си и те изслушваха търпеливо Дребосъчето, което не всякога ставаше през другото време. Забавно беше да следиш как Босе и Бетан се шегуваха помежду си и подмятаха за „зубрене“. „Зубрене“ навярно се казваше някакъв друг, по-сложен начин за приготвяне на уроците, различен от оня, по който Дребосъчето учеше в началното училище. И на Дребосъчето се искаше да разкаже за своите училищни работи, но никой освен майка му и татко му не се интересуваше от тях. Босе и Бетан само се смееха на неговите разкази и той млъкваше. Боеше се да говори за неща, за които обидно се смееха. Все пак Босе и Бетан внимаваха да не дразнят Дребосъчето, защото той им отмъщаваше със същото. А Дребосъчето умееше да дразни прекрасно – че как иначе, щом имаш такъв брат като Босе и такава сестра като Бетан!

– Е, Дребосъче – попита майката, – научи ли уроците си?

Не може да се каже, че въпросите от този род бяха по сърце на Дребосъчето. Но щом като майка му се отнесе толкова спокойно към това, дето той изяде бучка захар, то и Дребосъчето реши да издържи мъжествено този неприятен разговор.

– Разбира се, научих ги – отговори намръщен той. През всичкото време Дребосъчето си мислеше само за Карлсон. И как хората да не могат да разберат, че докато той не научи къде изчезна Карлсон, не му е до уроци!

– А какво ви зададоха? – попита бащата. Дребосъчето вече съвсем се разсърди. Ясно беше, че тия разговори не ще имат край. Нали затова всички са се настанили сега край огъня и приказват за уроци само за да се намерят на работа.

– Зададоха ни азбуката – отговори бързо Дребосъчето. – Цялата дълга азбука. И аз я зная: първо иде „А“, после всички останали букви.

Той взе още една бучка захар и отново се замисли за Карлсон. Нека си бърбрят за каквото щат, а той ще си мисли само за Карлсон. Ще го види ли пак някога, или няма да го види.

От тези мисли го откъсна Бетан:

– Ти чуваш ли, Дребосъче? Искаш ли да спечелиш дваисет и пет **йоре** [б.а. – дребна монета в Швеция]?

Дребосъчето не проумя изведнъж какво му говори тя. Разбира се, той няма нищо против да спечели дваисет и пет йоре. Но всичко зависи от това какво трябва да направи, за да ги спечели.

– Дваисет и пет йоре – това е твърде малко – каза убедено той. – Сега е такава скъпотия. Как мислиш, колко струва например една петдесетйорева порция сладолед?

– Аз мисля петдесет йоре – усмихна се хитро Бетан.

– Ето, виждаш ли? – каза Дребосъчето. – И ти самата прекрасно разбираш, че дваисет и пет йоре – това е твърде малко.

– Не знаеш за какво става дума — каза Бетан. – Ти нищо няма да правиш. Ще трябва само да не вършиш едно-друго.

– А какво трябва да не върша?

– Ти трябва през цялата вечер да не прекрачваш прага на гостната.

– Разбираш ли, ще дойде Пеле, новият приятел на Бетан – каза Босе.

Дребосъчето кимна с глава. Ясно е, хитро са пресметнали всичко: мама и татко ще отидат на кино, Босе на футболен мач, а Бетан със своя Пеле ще си гука цяла вечер в гостната. И единствен той, Дребосъчето, ще бъде прокуден в своята стая, и то срещу такова нищожно възнаграждение, срещу двайсет и пет йоре... Ето какво било тяхното семейство!

– А какви са ушите на твоя нов приятел? И той ли е клепоух като пораншния? — попита Дребосъчето. Това беше казано нарочно, за да подразни Бетан.

– Чуваш ли, мамо? – каза тя. – Сега ти сама разбираш защо искам да махна оттук Дребосъчето. Който и да дойде при мене – все ще го пропъди.

– Той няма вече да прави така! – каза неуверено майката. Тя не обичаше нейните деца да се карат.

– Не, ще прави, сигурно ще прави! – настояваше Бетан. – Ти не помниш ли, как прогони Клаас? Взря се в него и каза: „Не, Бетан, кой може да одобри такива уши!“ Разбира се, че след това Клаас вече не се мярна тук.

– Спокойствие и само спокойствие! Аз ще си остана в стаята и при това напълно безплатно. Щом не искате да ме виждате, и вашите пари не са ми притрябвали.

– Добре – каза Бетан, – тогава закълни се, че цяла вечер няма да се мяркаш тук.

– Заклевам се! – рече Дребосъчето. – И знай, че не са ми притрябвали твоите пелевци. Аз сам съм готов да заплатя двайсет и пет йоре само за да не ви виждам.

И ето майката и бащата отидоха на кино, а Босе се понесе към стадиона. Дребосъчето остана в своята стая и при това съвсем безплатно. Когато пооткрехваше вратата, до него достигаше неясното бърборене от гостната. Там Бетан бърбеше със своя Пеле. Дребосъчето се помъчи да долови за какво си говорят, ала нищо не можа да разбере. Тогава той отиде до прозореца и се взря в здрачевината. После погледна към улицата. Искаше да види не играят ли там Кристер и Гунила. При входната врата се шураха няколко момчета. Никой друг освен тях нямаше на улицата. Докато те се биеха, Дребосъчето ги следеше с любопитство, но за съжаление схватката скоро се прекрати и на Дребосъчето пак му стана твърде скучно.

И тогава той чу божествен звук. Чу да бръмчи мотор и след миг Карлсон влетя през прозореца в стаята.

– Здравей, Дребосъче! – рече безгрижно той.

– Здравей, Карлсон! Какъв вятър те носи?

– Какво?... Не разбирам какво искаш да кажеш.

– Та нали изчезна, и то тъкмо тогава, когато трябваше да се запознаеш с мама и татко. Защо офейка?

Карлсон явно се разсърди. Изпъчи се и извика:

– Не, в живота си не съм чувал подобно нещо! Нима мислиш, че нямам право да надзърна какво става у дома? Всеки стопанин трябва да се грижи за своя дом. Че как иначе? Какво съм виновен аз, че твоята майка и татко са решили да се запознаят с мен тъкмо в тоя миг, когато аз трябваше да се занимавам със своя дом?

Карлсон огледа стаята.

– Добре, че стана дума за моя дом... А къде е моята кула? – попита той. – Кой разруши моята прекрасна кула и изяде моето кюфте?

Дребосъчето се смути.

– Аз не мислех, че ще се върнеш. – каза плахо той.

– Аха, така значи! – развика се Карлсон. – Най-добрият в света строител издига кула и какво става? Кой се погрижва за нея? Кой следи тя да се запази до веки веков? Никой! Става тъкмо обратното: събарят кулата, унищожават я, а на това отгоре и чуждите кюфтета изяждат!

Карлсон отиде настрана, седна на ниската пейчица и се нацупи.

– Дреболия – каза Дребосъчето, – обикновено нещо. – И той махна с ръка също тъй, както правеше Карлсон. – Бива ли да се тревожиш за това?...

– Лесно ти е на тебе да разсъждаваш така! – промърмори сърдито Карлсон. – Лесно е да събориш всичко. Да събориш и да кажеш, че това било обикновено нещо и не заслужавало да се ядосваш. А питаш ли какво ми е на мене, строителя, който е издигнал тая кула ей с тия клетки малки ръце!

И Карлсон тикна пухкавите си ръчички право в носа на Дребосъчето. После отново седна на пейчицата и се нацупи още повече.

– Аз просто ще изляза от кожата си! – промърмори той. – Да, просто ще изляза от кожата си!

Дребосъчето съвсем се слиса. То стоеше и не знаеше какво да предприеме.

Мълчанието трая дълго. Най-накрая Карлсон каза:

– Може би ако получа някакъв малък подарък, ще се поразвеселя. Наистина, не съм напълно сигурен в това, но е възможно да ми стане по-весело, ако ми подарят нещичко...

Дребосъчето изтича до масата и почна да рови в сандъчето, дето криеше най-скъпоценните си вещи: колекция от марки, разноцветни морски камъчета, цветни пастелчета, оловни войници.

Там лежеше и едно малко електрическо фенерче. Дребосъчето го ценеше много.

– Мога ли да ти подаря ето това? – каза той. Карлсон метна бърз поглед на фенерчето и се оживи:

– Ей на, нещо подобно ми е нужно, за да се подобри настроението ми. Разбира се, моята кула беше къде-къде по-хубава, но ако ти ми дадеш това фенерче, ще се помъча да бъда малко по-весел.

– То е твое – каза Дребосъчето.

– А работи ли? – поусъмни се Карлсон, като натисна копчето. – Ура! Свети! – извика той и очите му също светнаха. – Помисли си само, когато през тъмните есенни вечери трябва да се прибирам в моята малка къщичка, аз ще запалвам това фенерче. Сега вече няма да се лутам в тъмнината между комините – каза Карлсон и поглади с ръка фенерчето.

Тия думи доставиха голяма радост на Дребосъчето и то замечта само за едно нещо – да се разходи, макар само веднъж, по покривите, и да погледа как това фенерче ще осветява пътя им в тъмнината.

– Е, Дребосъче, ето ме отново весел! Повикай майка си и татко си – да се запознаем.

– Те отидоха на кино – каза Дребосъчето.

– Отишли са на кино, вместо да се запознаят с мене! – почуди се Карлсон.

– Да, всички излязоха. Вкъщи са само Бетан и нейният нов приятел. Те седят в гостната, но аз не мога да отида там...

– Какво чувам! – извика Карлсон. – Ти не можеш да отидеш, където поискаш? Това няма да го бъде. Напред!

– Но аз се заклех... – започна Дребосъчето.

– Пък аз съм се заклел – прекъсна го Карлсон – винаги, щом забележа някаква несправедливост, същия миг да връхлети като ястреб върху нея.

Той приближи и потупа Дребосъчето по рамото:

– Какво си обещал?

– Обещах през цялата вечер да не ме видят в гостната.

– Та тебе никой няма да те види! – отговори Карлсон. – А ти много ли искаш да видиш новият приятел на Бетан?

– Право да си кажа, много! – отговори разпалено Дребосъчето. – Порано Бетан дружеше с едно момче, на което ушите му бяха щръкнали. Ужасно ми се иска да видя какви уши има новият приятел.

– И аз на драго сърце бих погледнал ушите му – каза Карлсон. – Почакай за минутка! Аз ей сега ще измисля някоя леснина. Най-добрият майстор на всевъзможни лудории – това е Карлсон, който живее на покрива. – Карлсон се огледа внимателно из стаята. – Ето какво ни трябва! – извика той, като посочи с глава одеялото. – Тъкмо одеялото ни е нужно. Аз бях уверен, че ще измисля нещо...

– Какво измисли? – попита Дребосъчето.

– Ти си се заклел да не те видят цялата вечер в гостната. Нали така? Но ако се покриеш с одеялото, никой няма да те види.

– Да... но... – опита се да възрази Дребосъчето.

– Никакво „но“! – прекъсна го рязко Карлсон. – Ако ти си покрит с одеяло, ще видят одеялото, а не тебе. Аз също ще бъда покрит с одеялото, затова и мене няма да видят. Разбира се, няма по-лошо наказание от това за Бетан. Но пада й се, щом е толкова глупава... Клетата, клетата малка Бетан, така тя няма да ме види!

Карлсон смъкна одеялото от кревата и го метна върху главата си.

– Ела тук, ела по-скоро при мене – повика той Дребосъчето. – Влез в моята палатка!

Дребосъчето се пхна под одеялото при Карлсон и двамата се закикотиха радостно.

– Та Бетан не е казвала, че не иска да види в гостната палатка. Всички хора се радват, когато видят палатка. И то каква палатка, в която гори огън! – И Карлсон запали фенерчето.

Дребосъчето не беше уверен, че Бетан ще се зарадва много, като види палатката. Но и да стои редом с Карлсон в тъмнината под одеялото, дето свети фенерчето, беше толкова необикновено, толкова интересно, че просто дъхът ти замира.

Дребосъчето смяташе, че можеха да оставят на мира Бетан и с не по-малък успех да си поиграят с палатката в неговата стая, но Карлсон за нищо на света не искаше да се съгласи.

– Не мога да търпя несправедливите неща! – каза той. – Ние ще отидем в гостната, каквото и да стане!

И ето палатката започна да се движи към вратата. Дребосъчето вървеше след Карлсон. Изпод одеялото се показа малка пълничка ръчичка и тихичко отвори вратата. Палатката влезе в антрето, отделено от гостната със завеса.

– Спокойствие и само спокойствие! – прошепна Карлсон.

Палатката пресече съвсем безшумно антрето и се спря до завесата. Разговорът на Бетан и Пеле се чуваше сега по-ясно, но все още не можеше да се разбере нито дума. Лампата в гостната не светеше. Бетан и Пеле разговаряха в полумрака – види се, беше им достатъчна светлината, която идеше през прозореца от улицата.

– Така е добре – прошепна Карлсон. – Светлината на моето фенерче ще изглежда още по-ярка в полумрака.

Но за всеки случай той изгаси фенерчето.

– Нека се появим като дългоочаквана радостна изненада... – И Карлсон се закикоти под одеялото.

Тихо-тихо палатката повдигна завесата и влезе в гостната. Бетан и Пеле седяха на малкото диванче до срещнатата стена.

Тъмното петно на палатката пълзеше безшумно по пода; бавно и неумолимо се приближаваше към дивана. До него оставаха само няколко крачки, но Бетан и Пеле нищо не забелязваха. Те седяха мълчешком.

В миг ярката светлина на фенерчето пламна, разгони сивите сенки на мрачината и падна върху лицето на Пеле. Пеле скочи. Бетан изписка. Но този миг се разнесе взрив от смях и тропот на крака, стремглаво отдалечаващи се в антрето.

Заслепени от ярката светлина на фенерчето, Бетан и Пеле не можаха да видят нищо, но те чуха смях, див възторжен смях, който идеше иззад завесата.

– Това е моето непоносимо братче – каза Бетан – Сега ще му дам да разбере!

Дребосъчето се задавяше от смях.

После се раздаде силен шум, придружен от ново избухване на смях.

– Спокойствие и само спокойствие! – прошепна Карлсон, когато през време на своето стремглаво бягство те се спънаха и паднаха на пода.

Дребосъчето се мъчеше да бъде колкото може по-спокоен, макар че смехът му напираше. Карлсон се строполи върху Дребосъчето и той не можеше да разпознае къде са неговите крака и къде са краката на Карлсон. Всеки миг Бетан можеше да ги настигне, затова те запълзяха на четири крака. Изплашени много, втурнаха се в стаята на Дребосъчето същия миг, когато Бетан посегна да ги хване.

– Спокойствие и само спокойствие! – шепнеше под одеялото Карлсон и неговите къси крачета тропаха по пода като барабанени палки. – Най-добрият в света бегач – това е Карлсон, който живее на покрива! – добави той, като едвам си поемаше дъх.

Дребосъчето също умееше доста бързо да тича и това сега беше наистина необходимо. Те се спасиха, като хлопнаха вратата под самия нос на Бетан. Карлсон обърна бързо ключа в ключалката и се засмя весело. А в това време Бетан с всички сили удряше по вратата.

– Почакай, Дребосъче! Ще те пипна аз тебе! – извика сърдито тя.

– Във всеки случай никой не ме видя! – отговори Дребосъчето зад вратата и Бетан отново дочу смях.

Ако Бетан не беше се разсърдила толкова много, щеше да разпознае, че се смеят двама души.

Източници:

Изображение: <https://www.book.store.bg>

Първа повест: <https://chitanka.info>

Цялата книга можете да прочетете ТУК.

КАРЛСОН СЕ ОБЗАЛАГА

Един ден Дребосъчето се върна от училище сърдит, с подутина на челото. Майка му шеташе в кухнята. Като видя подутината, естествено, се огорчи.

– Какво имаш на челото си, бедно мое момче? – попита майка му и го прегърна.

– Кристер ме замери с камък – отвърна навъсено Дребосъчето.

– С камък ли? Какво отвратително момче! – извика майката. – Защо не дойде веднага да ми кажеш?

Дребосъчето вдигна рамене:

– Че защо, нали не можеш да хвърляш камъни? Няма да улучиш с камък дори бараката.

– Ех, глупчо! Да не мислиш, че ще взема да замерям с камъни Кристер?

– А с какво друго можеш да го замериш? – учуди се Дребосъчето. – Нищо друго няма да намериш. Във всеки случай нищо по-подходящо от камък.

Майката въздъхна. Беше ясно, че не само Кристер се замерва с камъни. И нейният любимец не беше стока. Как е станало така, че малкото ѝ момче, с такива добри сини очи, се е превърнало в побойник?

– Кажете ми, не е ли възможно да минете изобщо без сбиване? Можете да се споразумявате мирно за каквото поискате. Виж какво, Дребосъче, няма такова нещо на света, по което да не се постигне споразумение, ако всичко се обсъди, както следва.

– Но, мамо, има такива неща. Ето например вчера аз пак се бих с Кристер...

– И съвсем нахалост – каза майката. – Вие прекрасно можете да разрешите вашата препирня с думи, а не с юмруци.

Дребосъчето седна до кухненската маса и обхвана с ръце наранената си глава.

– Ти така ли мислиш? – попита той и погледна неодобрително майка си. – Кристер ми каза: „Аз мога да те набия.“ Така ми каза той. Пък аз му отговорих: „Не, не можеш.“ Е, кажи, как бихме разрешили, както ти казваш, нашата препирня с думи?

Майката не намери какво да отговори. Трябваше да прекъсне своята миротворна проповед. Нейният побойник син седеше мрачен и тя побърза да постави пред него чаша горещо какао и пресни кифлички.

Дребосъчето много обичаше всичко това. Още от стълбата той долови сладостния дъх на току-що изпечено маслено тесто. А от майчините прекрасни кифлички с канела животът му ставаше много по-сносен.

Преизпълнен с благодарност, той отхапа един залък. Докато дъвчеше, майка му залепи пластирче върху подутината на челото му. После целуна тихичко болното място и попита:

– А сега за какво се разправяхте с Кристер?

– Кристер и Гунила казват, че аз съм съчинил всичко за Карлсон, който живее на покрива. Според тях това било измислица.

– А няма това не е така? – попита предпазливо майката.

Дребосъчето откъсна поглед от чашата с какаото и стрелна гневно майка си:

– Дори и ти не вярваш това, което говоря – каза той. – Аз попитах Карлсон дали не е измислица...

– Е, и какво ти отговори той? – позаинтересува се майката.

– Карлсон каза, че ако той бил измислица, това щяло да бъде най-хубавата измислица на света. Но работата е там, че той не е измислица. – И Дребосъчето си взе още една кифличка. – Карлсон смята, че, напротив, Кристер и Гунила са измислица. „Рядко глупава измислица“ – казва той. И аз така мисля.

Майка му нищо не отговори. Тя разбираше, че е безсмислено да разубеждава Дребосъчето в неговите фантазии.

– Аз смятам – каза тя най-после, – че за тебе ще е по-добре повечко да поиграваш с Гунила и Кристер и по-малко да си мислиш за Карлсон.

– Карлсон поне не ме замеря с камъни – измърмори Дребосъчето и попипа подутината на челото си. Изведнъж той си спомни нещо и се усмихна радостно на майка си. – Да, малко остана да забравя, че днес за първи път ще видя къщичката на Карлсон.

Но веднага се разкаях, дето каза това. Колко е глупаво да говориш с майка си за такива неща!

Но тия думи на Дребосъчето не се сториха на майка му по-опасни и тревожни от всичко останало, което обикновено Дребосъчето разказваше за Карлсон, и тя рече безгрижно:

– Че какво пък, това ще бъде навярно твърде забавно.

Дребосъчето стана от масата сит, весел и напълно доволен от живота. Подутината на челото не го болеше. В устата си чувстваше чудесния вкус на кифлички с канела, през кухненския прозорец светеше слънцето и майка му изглеждаше толкова мила в своята карирана престилка.

Дребосъчето дойде при нея, шумно целуна пълната ѝ ръка и каза:

– Колко те обичам, мамичко!

– Много се радвам – отговори майката.

– Да, обичам те, защото си много мила.

После Дребосъчето се прибра в стаята си и зачака Карлсон. Днес те трябваше заедно да отидат на покрива и ако Карлсон беше само някаква измислица, както уверяваше Кристер, едва ли Дребосъчето щеше да попадне там.

„Ще дойда за тебе горе-долу в три или четири часа, а може и в пет, но в никой случай по-рано от шест“ – каза му Карлсон.

Дребосъчето така и не успя да проумее кога наистина Карлсон възнамерява да дойде, та го попита втори път.

„По никой начин не по-късно от седем, но едва ли по-рано от осем... Чакай ме примерно в девет, след като удари часовникът.“

Дребосъчето чака едва ли не цяла вечност и в края на краищата започна да му се струва, че Карлсон наистина не съществува. И когато Дребосъчето беше готов вече да повярва, че Карлсон е само измислица, чу се познатото бръмчене и в стаята влетя Карлсон – весел и бодър.

– Омръзна ми да те чакам – каза Дребосъчето. – В колко часа обеща да дойдеш?

– Аз казах горе-долу – отговори Карлсон. Така и стана: дойдох горе-долу.

Той тръгна към аквариума на Дребосъчето, в който кръжаха пъстри рибки, потопи лице във водата и почна да пие на големи глътки.

– Внимателно! Рибките ми! – извика Дребосъчето; той се уплаши, че Карлсон ненадейно може да погълне някоя и друга рибка.

– Когато човек гори в огън, налага се много да пие – каза Карлсон. – И ако дори погълне две-три рибки, това е дреболия, обикновено нещо.

– Ти имаш температура? – попита Дребосъчето.

– И още каква! Пипни ме! – И той сложи ръката на Дребосъчето на челото си.

Но Дребосъчето не усети челото му да е горещо.

– Каква температура имаш? – попита той.

– Тридесет-четиридесет градуса, не по-малко!

Дребосъчето неотдавна беше боледувал от дребна шарка и добре знаеше какво значи висока температура. Той поклати със съмнение глава:

– Не, според мене ти не си болен.

– Ех, какъв си лош! – извика Карлсон и тропна с крак. – Не мога ли и аз да забележа както всички други хора?

– Ти искаш да заболееш? – учуди се Дребосъчето.

– Разбира се. Всички хора искат! Искам да лежа в леглото си с висока-превисока температура. Ти ще дойдеш да разбереш как се чувствам и аз ще ти кажа, че съм най-тежко болният човек на света. Тогава ти ще ме попиташ не искам ли нещо и аз ще ти отговоря, че щом съм толкова ужасно болен, от нищо не се нуждая. От нищо друго освен от една грамадна торта, от няколко коша сладки, от цяла планина шоколад и от голяма-преголяма торба бонбони!

Карлсон погледна обнадежден Дребосъчето, но то стоеше съвсем объркано, защото не знаеше отде ще достави всичко, което искаше Карлсон.

– Ти трябва да ми станеш като родна майка – продължи Карлсон. – Трябва да ме придумаш да изпия горчивото лекарство, като ми обещаеш пет йоре. Трябва да ми увиеш врата с топло шалче заради гърлото. Аз ще кажа, че то ме жули, и за пет йоре ще се съглася да остана с увит врат.

Много се искаше на Дребосъчето да стане като родна майка на Карлсон. Но това значеше да изпразни своята касичка. Тя стоеше на поличката за книги прекрасна и тежка. Дребосъчето отърча в кухнята за нож, с който почна да вади от касичката монети от пет йоре. Карлсон му помагаше с необикновено усърдие и ликуваше при всяка монета, която се търкулваше на масата. Там имаше монети по десет и по двацет и пет йоре, но Карлсон най-много се радваше на монетите от пет йоре.

Дребосъчето хукна към съседното магазинче и накупи с всичките си пари бонбони и шоколад. Когато даде на продавача целия си капитал, спомни си изведнъж, че пестеше тия пари за кученце, и тежко въздъхна. Но той веднага си помисли, че тоя, който е решил да стане родна майка на Карлсон, не може да си позволява да има свое кученце.

Като се върна вкъщи с пълни джобове лакомства, той видя, че в гостната се беше събрало цялото семейство – и майка му, и татко му, и Бетан, и Босе пиеха следобедното си кафе, но Дребосъчето нямаше време да се присъедини към тях. За миг му мина през главата мисълта да ги покани всичките в своята стая и да ги запознае най-после с Карлсон. Но като размисли по-добре, реши, че това сега не бива да стане – може неговите близки да му попречат да отиде с Карлсон на покрива. По-добре е запознанството да се отложи за друг път.

Дребосъчето взе от фруктиерата няколко бадемови сладки, прилични на раковинки, защото Карлсон беше му казал, че обича и сухи сладки, и се запъти към стаята си.

– Колко дълго ме заставяш да те чакам аз, който съм толкова болен и нещастен! – упрекна го Карлсон.

– Бързах, колкото можех – оправдаваше се Дребосъчето, – и толкова неща накупих...

– И не ти остана дори една монетка? А пък аз трябваше да получа пет йоре, задето ме жули по врата шалчето – прекъсна го уплашено Карлсон.

Дребосъчето го успокои, като му каза, че е запазил няколко монети.

Очите на Карлсон засияха и той заподскача от радост.

– О, аз съм най-тежко болният човек на света! – завика той. – Трябва да бъда по-скоро сложен на легло.

И тогава Дребосъчето за пръв път се замисли и каза:

– Че как ще отида на покрива, като не мога да летя?

– Спокойствие и само спокойствие! – отговори бодро Карлсон. – Ще те сложа на гръб и – едно, две, три! – ще полетим у дома. Но ти бъди предпазлив и гледай да не ти попаднат пръстите в перката!

– Смяташ ли, че ще ти стигнат силите да ме закараш на покрива?

– Ще видя – рече Карлсон. – Трудно е, разбира се, да се предположи, че аз, който съм толкова болен и нещастен, ще успея да прелетя с тебе и

половината път. Но винаги може да се намери изход от всяко затруднено положение. Ако усетя, че силите ме напускат, ще те хвърля от гърба си...

Дребосъчето не смяташе, че най-добрият изход от положението е да го хвърлят върху покрива, затова се замисли.

– Виж какво, всичко ще мине благополучно. Само моторът да не спре.

– Ами ако изведнъж спре? Нали ще паднем! – каза Дребосъчето.

– Бездруго ще паднем – потвърди Карлсон. – Но това е дреболия, обикновено нещо.

Дребосъчето написа на късче хартия бележка до майка си и татко си и я остави на масата:

„Ас съм гори при Карлсон, койту живеи на покрива.“

Разбира се, най-добре щеше да бъде, ако успееш да се върнат вкъщи, преди майка му и баща му да са намерили тая бележка. Но ако го потърсят по-рано, то нека знаят къде се намира той. Иначе може да се случи онова, което стана един път, когато Дребосъчето гостува на баба си на село и изведнъж реши да вземе влака и да се върне вкъщи. Тогава майка му плачеше и казваше:

„Ако на тебе, Дребосъче, ти се е поискало да се возиш на влак, защо не ми каза?“

„Защото исках да пътувам сам“ – отговори Дребосъчето.

Ето и сега е съвсем същото. Той иска да отлети с Карлсон на покрива, затова най-добре е да не иска никакво разрешение. Ако пък открият, че го няма вкъщи, той може да се оправдае с това, че е оставил бележка.

Карлсон се канеше вече да отлита. Той натисна копчето на корема си и моторът забръмча:

– Скачай бързо на рамената ми! – извика Карлсон. – Ние тозчас ще отлетим!

И наистина те излетяха през прозореца и се издигнаха... Най-напред Карлсон направи малък кръг над близкия покрив, за да изпита мотора. Моторът бумтеше тъй равномерно и надеждно, че Дребосъчето ни най-малко не се боеше.

Най-после Карлсон кацна на своя покрив.

– А сега да видим дали ще можеш да намериш моя дом? Няма да ти кажа зад кой комин се намира. Открий го сам!

Дребосъчето никога не бе се изкачвал на покрив, но неведнъж беше виждал как някакъв мъж, привързан с въже за комина, чисти снега от покрива. Дребосъчето винаги му беше завиждал. Сега той сам беше такъв щастливец, макар, разбира се, да не беше привързан с въже и сърцето му да се свиваше в гърдите, когато преминаваше от комин на комин. И изведнъж зад един от тях той наистина видя къщичка. Твърде привлекателна къщичка със зелени капаци и малко стълбище. На Дребосъчето му се поиска колкото може по-скоро да влезе в къщичката и с очите си да види всички парни машини и всички картини с нарисувани петли, изобщо всичко каквото се намира вътре.

На къщичката беше закована табелка, за да знаят всички кой живее в нея. Дребосъчето прочете:

„Карлсон,
който
живее на покрива“

Карлсон разтвори широко вратата и извика:

– Добре дошъл, драги Карлсон, също и ти, Дребосъче! – и първи влезе в къщичката. – Аз трябва веднага да легна, защото съм най-тежко болният човек на света! – извика той и се хвърли върху червеното дървено диванче до стената.

Дребосъчето влезе тичешком след него. Той можеше да се пръсне от любопитство.

В къщичката на Карлсон беше твърде удобно – Дребосъчето веднага забеляза това. Освен дървеното диванче в стаята имаше още тезгях, който служеше и за маса, гардероб, два стола и печка с желязна решетка. На нея Карлсон готвеше. Но парни машини никъде не се виждаха. Дребосъчето гледа дълго навсякъде, но никъде не можа да ги открие. Най-после не изтрая и попита:

– А къде са твоите парни машини?

– Хм – отвърна Карлсон... – моите парни машини ли?... Всички те се пръснаха изведнъж на парчета. За всичко са виновни предпазните клапи. Само предпазните клапи и нищо друго. Но това е обикновено нещо и не си струва да се огорчаваме.

Дребосъчето погледна отново наоколо.

– А къде ти са картините с петлите? Да не са се пръснали и те на парчета? — попита той язвително.

– Не, не са се пръснали – отговори Карлсон. – Ето гледай! – И той показва забодения на гардероба картон.

На голям чист лист в долния ъгъл беше нарисувано съвсем мъничко червено петленце.

– Картината се казва „Много самотно червено петле“ – обясни Карлсон.

Дребосъчето погледна това мъничко петленце. А пък Карлсон му беше говорил за хиляди картини, изобразяващи всевъзможни петли, и сега излезе, че всичко на всичко има една червеникава петлообразна буболечка.

– Това „много самотно червено петле“ е сътворено от най-добрия в света рисувач на петли... – продължи Карлсон и гласът му трепна. – Ах, колко прекрасна и печална е тая картина!... Ала не, аз няма да плача сега, защото плачът повишава температурата... – Карлсон падна възник на възглавницата и се хвана за главата. – Ти се канеше да ми бъдеш като родна майка. Хайде почвай! – изохка той.

Но Дребосъчето не проумяваше с какво трябва да почне, затова попита неуверено:

– Вземаш ли някакво лекарство?

– Да, но аз не искам да го вземам... Имаш ли монетка от пет йоре?

Дребосъчето извади монетката от джоба на панталоните си.

– Дай я тука!

Дребосъчето му подаде монетката. Карлсон я сграбчи и я стисна в шепата си; той имаше хитър и доволен вид.

– Сега да ти кажа ли какво лекарство бих взел?

– Какво? – любопитства Дребосъчето.

– „Пресладък прах“ по рецептата на Карлсон, който живее на покрива. Ще вземеш малко шоколад, малко бонбони, ще добавиш също такава порция курабии и всичко това ще счукаш и хубавичко ще го размесиш. Щом приготвиш лекарството, аз ще го взема. Това много помага против температура.

– Не ми се вярва – забеляза Дребосъчето.

– Хайде да се обзаложим. Ще ми дадеш едно шоколадче, ако съм прав.

Дребосъчето помисли, че може би тъкмо това имаше предвид майка му, когато го съветваше да разрешава препирните с думи, а не с юмуци.

– Хайде да се обзаложим – настояваше Карлсон.

– Добре – съгласи се Дребосъчето.

Той взе едно шоколадче и го сложи на тезгяха, за да се знае за какво се препират, а после почна да приготвя лекарството по рецептата на Карлсон. Той сложи в една чашка няколко бонбончета, няколко захаросани лешничета, прибави късче шоколад, счука всичко това и го размеси. После разтроши няколко курабии, наречени бадемови раковинки, и ги изсипа в чашката. Такова лекарство Дребосъчето не беше виждал в живота си, но то изглеждаше толкова апетитно, че той сам би се съгласил да заболее леко, за да вземе такова лекарство.

Карлсон се привдигна, седна на дивана и като птиче раззина широко уста. На Дребосъчето му беше съвместно да вземе макар и лъжичка от „пресладкия прах“.

– Изсипи ми голяма доза – помоли Карлсон. Дребосъчето така и направи. После те седнаха и зачакаха мълчешком кога ще спадне температурата на Карлсон.

Като мина половин минута, Карлсон рече:

– Ти си прав, това лекарство не помага при температура. Дай ми сега шоколадчето.

– На тебе ли? – зачуди се Дребосъчето. – Нали аз спечелих облога!

– Да, ти спечели облога, значи аз трябва за утеха да получа шоколадчето. Няма справедливост на този свят! А ти си лошо момче, което иска да изяде шоколада единствено за това, че не ми спада температурата.

Дребосъчето подаде неохотно шоколадчето на Карлсон, който в миг отхапа половината и още дъвчейки, каза:

– Няма защо да правиш кисела физиономия. Друг път, когато аз спечеля облога, ти ще получиш шоколадчето.

Карлсон продължаваше да работи енергично с челюстите си и като глътна последното късче, отпусна се на възглавката и въздъхна тежко:

– Колко са нещастни всички болни! Колко съм нещастен и аз! Е, да опитаме тогава да взема двойна доза от „пресладкия прашец“, макар и най-малко да не вярвам, че ще ме излекува.

– Защо? Аз вярвам, че двойна доза ще ти помогне. Хайде да се обзаложим – предложи Дребосъчето.

Честна дума, сега нямаше да бъде лошо и Дребосъчето да похитрува малко. Той, разбира се, не вярваше, че дори тройната порция от „пресладкия прах“ ще понижи температурата на Карлсон. Но толкова много му се искаше да се обзаложат. У него остана още едно шоколадче и то ще стане негово, ако Карлсон спечели облога.

– Добре, да се обзаложим. Пригответе ми по-скоро двойна доза „пресладък прах“. Когато трябва да се смъкне температура, не трябва нищо да се пренебрегва. Не ни остава нищо друго, освен да изпитаме всички средства и да чакаме търпеливо какво ще стане.

Дребосъчето смеси двойна доза прах и го изсипа в разтворената уста на Карлсон.

После отново седнаха, замълчаха и почнаха да чакат.

След половин минута Карлсон скочи от дивана със сияещо лице.

– Стана чудо! – извика той. – Температурата ми спадна. Ти пак спечели. Дай тук шоколада!

Дребосъчето въздъхна и даде на Карлсон последния шоколад.

Карлсон го погледна недоволен:

– Твърдоглавци като тебе изобщо не трябва да се обзалагат. Това могат да правят само хора като мене. Печели или губи, Карлсон винаги сияе като излъскана монетка.

Настана мълчание, през което Карлсон изяде своя шоколад. После каза:

– Щом си такъв лакомник, такъв ненаситник, най-добре ще бъде да поделим по братски каквото е останало. Има ли у тебе още бонбони?

Дребосъчето претърси джобовете си.

– Ето, три! – и той извади две захаросани лешничета и едно бонбонче.

– Три не се дели наполовина – рече Карлсон. Това знаят и малките деца. – И като отне бързо от шепата на Дребосъчето бонбончето, веднага го лапна. – Сега вече можем да делим – продължи Карлсон и погледна лакомо към останалите две лешничета: едното от тях беше малко по-голямо от другото. – Тъй като аз съм много мил и крайно скромен, разрешавам ти да вземеш първи. Но помни: който избира първи, всякога трябва да вземе по-малкото – завърши Карлсон и погледна строго Дребосъчето.

Дребосъчето се замисли за миг, но веднага съобрази:

– Аз искам да вземеш първо ти.

– Добре, щом си такъв твърдоглавец! – извика Карлсон, грабна по-голямото лешниче и начаса го пхна в устата си.

Дребосъчето погледна малкото лешниче, което лежеше сам-самичко в шепата му.

– Послушай! – каза той. – Нали ти сам казваше, че тоя, който избира първи, трябва да вземе по-малкото.

– Ех, ти малък лакомнико, ако ти избираше първи, кое лешниче щеше да вземеш?

– Може да не се съмняваш, че щях да взема по-малкото – отговори уверено Дребосъчето.

– Тогава защо се вълнуваш? Нали то остава за тебе?

Дребосъчето отново размисли, че може би тъкмо това представлява онова разрешаване на препирнята с думи, а не с юмруци, за което беше говорила майка му.

Но Дребосъчето не можеше да се сърди дълго. При това той беше радостен, че на Карлсон спадна температурата. И Карлсон си спомни за това.

– Аз ще пиша до всички лекари в света – каза той – и ще им съобща от кое лекарство спада температурата. „Вземайте «пресладкия прах», приготвен по рецептата на Карлсон, който живее на покрива.“ Така ще напиша: „Най-доброто в целия свят средство против температурата“.

Дребосъчето още не беше изял своето захаросано лешниче. То стоеше в шепата му толкова привлекателно, апетитно и прекрасно, че на Дребосъчето му се прииска да му се полюбува малко, преди да го изяде. Сложиш ли го в устата, и вече няма да го има.

Карлсон също гледаше захаросаното лешниче. Той дълго не откъсна очи от него, после сведе глава и рече:

– Хайде да се обзаложим, че аз мога да ти взема това лешниче, без да забележиш.

– Не, ти не можеш го взе, щом го държа в шепата си и го гледам през всичкото време.

– Хайде да се обзаложим – повтори Карлсон.

– Не – рече Дребосъчето. – Аз зная, че ще спечеля и тогава ти пак ще получиш бонбона.

Дребосъчето беше уверен, че да се спори по този начин е неправилно. Когато той се обзалагаше с Босе или Бетан, наградата получаваше той, който спечели.

– Готов съм да се обзаложа, но по стария, по правилния начин, дето бонбона получава оня, който печели.

– Както искаш, ненаситнико. Значи обзалагаме се, че аз ще успея да взема това лешниче от шепата, без да забележиш.

– Добре! – съгласи се Дребосъчето.

– Фокус-мокус-препаратус! – извика Карлсон и грабна захаросаното лешниче. – Фокус-мокус-препаратус – повтори той и пхна лешничето в устата си.

– Чакай! – развика се Дребосъчето. – Аз видях как го взе.

– Приказки! – каза Карлсон и погълна бързо лешничето. – Значи ти отново печелиш. Никога не съм виждал друго момче, на което толкова много да върви в обзалагането.

– Да... но бонбонът... – избъбра смутено Дребосъчето. – Нали трябваше да го получи този, който спечели?

– Е, да – съгласи се Карлсон. – Но той вече изчезна и аз съм готов да се обзаложа, че не мога да го върна назад.

Дребосъчето премълча, но си помисли, че думите не струват и пукната пара, когато трябва да се разбере кой е прав и кой е крив. И той реши да каже това на майка си, щом я види.

Той пхна ръка в празния си джоб. И какво мислите! Там намери още едно захаросано лешниче, което по-рано не беше забелязал. Големичко, лепкаво, прекрасно лешниче!

– Да се обзаложим, че у мене има захаросано лешниче! Да се обзаложим, че мога ей сега да го изям! – каза Дребосъчето и лапна бързо лешничето. Карлсон седна. Изглеждаше тъжен.

– Ти обеща, че ще ми бъдеш като родна майка, а мислиш само как да си напълниш устата с лакомства. Никога не съм виждал такова лакомо момче!

Той помълча още една минута и стана още по-тъжен.

– Първо, аз не получих монета от пет йоре, задето ме жули шалчето на врата.

– Е, да. Но нали не ти връзвахме никакво шалче – каза Дребосъчето.

– Аз не съм виновен, че нямаше шалче. Но ако се намереше, сигурно щяхме да вържем гърлото ми. Шалчето щеше да ме жули и аз щях да получа пет йоре... – Карлсон погледна умолително Дребосъчето и очите му се напълниха със сълзи. – Аз ли трябва да страдам от това, че не се намери шалче? Смяташ ли това за справедливо?

Не, Дребосъчето не смяташе това за справедливо и даде своята последна пет йорева монетка на Карлсон, който живееше на покрива.

Източник: <https://chitanka.info>

Втората повест за Карлсон „Карлсон отново лети“ можете да прочетете [ТУК](#).

Третата повест „Ето го пак Карлсон от покрива“ можете да прочетете [ТУК](#).

Материала подготви: Диляна Маринова, студент-практикант по проект "Студентски практики".

Провери и редактира: Диляна Гаджева, ментор по проекта.